

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 grudnia 2019 r.

Pozycja 237

POSTANOWIENIE z dnia 28 sierpnia 2019 r. Sygn. akt Ts 211/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.D. w sprawie zgodności:

art. 116 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) z art. 31 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej złożonej do Trybunału Konstytucyjnego 2 listopada 2017 r. (data nadania) M.D. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

5 kwietnia 2017 r. skarżący, będący penitencjariuszem Aresztu Śledczego w B., odmówił przyjęcia nieodpłatnej pracy w trybie art. 123 a § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.; dalej: k.k.w.) na stanowisku sprzątającego.

Dyrektor Aresztu Śledczego w B. uznał powyższą odmowę za przekroczenie dyscyplinarne i 10 kwietnia 2017 r. wymierzył skarżącemu karę dyscyplinarną w postaci nagany.

Penitencjariusz zaskarżył powyższą decyzję do Sądu Okręgowego w B. IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych, który postanowieniem z dnia 9 maja 2017 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego) utrzymał ją w mocy.

2. Skarżący stwierdza, że na mocy art. 116 § 1 pkt 4 k.k.w. został zobowiązany do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, oraz w miejscu i w czasie do tego wyznaczonym, co w rozumieniu art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, ze zm.) jest charakterystyczne dla stosunku pracy. Jednocześnie jednak nie może odmówić podjęcia takiej pracy, co w konsekwencji oznacza, że temu stosunkowi pracy brakuje cech dobrowolności i równorzędności.

Z powyższych względów, zdaniem skarżącego, zaskarżony przepis narusza zasadę równości z art. 32 Konstytucji oraz zasadę wolności, którą wyraża art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy środek ten wypełnia przepisane prawem wymogi.

2. Analizowana skarga konstytucyjna obarczona jest wadą formalną, która uniemożliwia jej rozpoznanie merytoryczne.

Termin do wniesienia skargi konstytucyjnej został określony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Zgodnie z tym przepisem skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. W konsekwencji, początek biegu tego terminu wyznacza data doręczenia prawomocnego orzeczenia.

Zgodnie z informacją, uzyskaną w Sądzie Okręgowym w B., orzeczenie wskazane w sprawie skarżącego jako ostateczne (wyrok Sądu Okręgowego w B. IV Wydział Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z 9 maja 2017 r.; sygn. akt [...]) zostało doręczone 12 maja 2017 r. Następnego dnia (13 maja 2017 r.) rozpoczął bieg trzymiesięczny termin na złożenie skargi konstytucyjnej. Skarżący – zgodnie z informacją zawartą w skardze – 1 czerwca 2017 r. wystąpił o ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu. Tym samym zawieszeniu uległ, liczony jako 90-dniowy, bieg terminu do wniesienia skargi. Postanowieniem z 14 lipca 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w T. ustanowił pełnomocnika z urzędu, natomiast pismem z 1 sierpnia 2017 r. Okręgowa Izba Radców Prawnych w B. wyznaczyła imiennie pełnomocnika do sporządzenia skargi konstytucyjnej. W związku z tym, że pełnomocnik skarżącego otrzymał powyższe pismo 8 sierpnia 2017 r., termin wniesienia skargi konstytucyjnej wznowił bieg 9 sierpnia 2017 r., skarga zaś została wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego 2 listopada 2017 r. (data nadania).

Skoro od 13 maja do 1 czerwca minęło 20 dni, zaś od 9 sierpnia do 2 listopada – 85 dni, tj. łącznie 105 dni, to należy stwierdzić, że skarga została złożona z uchybieniem terminu z art. 77 u.o.t.p. TK.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu skarżącemu przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego postanowienia.